

Китоби Дониёл — Саду сию панҷум

Овозҳои нубуввати солҳои 1776, 1789 ва 1798: Пешдаромад ба муҳригузори 144,000

Jeff Pippenger

2024-03-14

Таърихи солҳои 1776, 1789 ва 1798 таърихи муҳригузори яксаду чихилу чаҳор ҳазорро тасвир мекунад. Дар ҳар яке аз он санаҳо, ҳайвони замин сухан гуфт. Се нишонае, ки бо се бор сухан гуфтани ҳайвони замин намунавӣ шудаанд, ба се овози Масеҳ дар 11 сентябри 2001, июли 2023 ва қонуни якшанбеи наздикулвукӯ мувозӣ мераванд.

Ман дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам, ва аз паси худ овози бузургеро, мисли садои карнай, шунидам. Ваҳй 1:10.

Ҳар яке аз он се нишонаи овозӣ «садо додани» афзояндаи воӣи сеюмро муайян мекунад, ки он ҳамчунин карнаи огоҳкунандаи ҳафтум аст; ва карнай овоз аст.

Бо овози баланд нидо кун, дарег мадор, овози худро мисли карнай баланд намо, ва қавми Маро ба гуноҳи онҳо, ва хонадони Яъқубро ба хатоҳои онҳо нишон деҳ. Ишаъё 58:1.

Овозе, ки 11 сентябри соли 2001 ба шоҳи протестантӣ садо дод, овози посбонон буд, ки адвентизми Лоудиқияро ба роҳҳои қадимаи Ирмиё бозмехонд, вале ҷамоати масхаракунандагон аз рафтан дар он роҳҳо сарпечӣ намуд.

Худованд чунин мегӯяд: «Дар роҳҳо биистед ва бингаред, ва дар бораи роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи некӯ кучост, ва дар он қадам занед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Аммо онҳо гуфтанд: «Мо дар он қадам нахоҳем зад». Ҳамчунин ман бар шумо посбонон гузоштам, ки мегуфтанд: «Ба садои карнай гӯш диҳед». Аммо онҳо гуфтанд: «Мо гӯш нахоҳем дод». Ирмиё 6:16, 17.

Овози моҳи июли соли 2023 эҳёи хизмати Future for America буд, ки аз замони нахустин ноумедӣ дар 18 июли соли 2020 хомӯш монда буд. Чунон ки дар эълони Юҳанно дар бораи Масеҳи ба зудӣ оянда, ва дар эълони Юстиниён дар бораи зиддимасеҳи ба зудӣ оянда буд, Future for America муайян намуд, ки ояндаи Амрико дар наздикии қонуни якшанбе, ва бо садо додани карнаи ҳафтум дар он аломати роҳ, барои ҳамеша дигаргун шудани буд. Овози нидокунандае дар биёбон ҳамон овози моҳи июли соли 2023 буд.

Овози дуҷуми Ваҳй боби ҳаждахум, ҳангоми қонуни рӯзи якшанбеи ба наздикӣ оянда садо медиҳад, вақте ки сухан гуфтани аждаҳо ба воситаи ҳайвони заминӣ руҳ медиҳад. Маҳз дар он лаҳза аст, ки «хар» бори сеюм зада мешавад, ва он гоҳ «хар» сухан хоҳад гуфт. Хар чанде пас аз 11 сентябри соли 2001, пас аз 7 октябри соли 2023 зада шуд, ва сипас дар қонуни рӯзи якшанбеи ба наздикӣ оянда, ки дар он сухан мегӯяд, боз зада хоҳад шуд. Дар шаҳодати Биллом он аз роҳ аз ҷониби фаришта баргардонда шуд, ва он фаришта намояндаи чор фариштаест, ки амр ёфтаанд чор боди Исломо нигоҳдоранд; аммо дар қонуни рӯзи

якшанбе хари Ислон бо садои карнаи ҳафтум, ки ҳамчунин войи сеюм аст, сухан мегӯяд.

Дар он чо рӯёи Ислон, ки аз 18 июли соли 2020 то ба ҳол таъхир кардааст, сухан мегӯяд, зеро он гоҳ дигар таъхир нахоҳад кард. Дар давраи муҳр задани яксаду чилу чаҳор ҳазор овозҳои бисёре мавҷуданд, ва он давра пеш аз довари иҷроии Худо меояд, ки аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда оғоз меёбад. Доварии иҷроии Худо ба воситаи ҳафт ғаришта, бо ҳафт коса, муаррифӣ шудааст. Он давра бо рехта шудани Рӯҳулқудс оғоз меёбад, ва он тақрори Пантукостро ифода мекунад, вақте ки Рӯҳулқудс рехта шуд ва забонҳои оташ ба он воқеа шаҳодат доданд. Рехта шудан дар он лаҳзаи вақт дигар бо андоза чен карда намешавад, зеро Рӯҳулқудс он гоҳ бе андоза рехта мешавад.

«Ғариштае, ки дар эълони паёми ғариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад. Дар ин чо коре пешгӯӣ шудааст, ки ғариғии умумичаҳонӣ ва қудрате бесобиқа дорад. Ҳаракати адвенти солҳои 1840–44 зухури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми ғариштаи аввал ба ҳар истиғои миссионерии чаҳон расонида шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин таваҷҷуҳи динӣ падида омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то имрӯз дар ҳеҷ сарзамине дида нашуда буд; аммо ҳамаи инро ҳаракати пурқудрат зери оғоҳии охири ғариштаи сеюм ғаро хоҳад гузашт.»

«Ин кор ба кори Рӯзи Пантукост монанд хоҳад буд. Чунон ки “борони аввал” дар ғурӯрезии Рӯҳулқудс ҳангоми оғози Инҷил дода шуд, то сабзидани тухми ғаронбаҳоро ба амал оварад, ҳамчунин “борони охир” дар поёни он барои расидани ҳосил дода хоҳад шуд». «Ҷанҷоли Бузург», 611.

Дар 11 сентябри соли 2001 мӯҳғузории яксаду чихилу чаҳор ҳазор оғоз ёфт, ва Рӯҳулқудс ба андоза рехта шуд. Андозағирии ин рехтан дар таърихи Пантукост таҷассум ёфт, ки аз эҳёи Масеҳ оғоз меёбад, он чо ки ғариштае сухан ронда гуфт: «Эй Писари Худо, берун ой, Падар Туро меҳонад», ҳамон гуна ки Исо Лаъзорро бо суханони «Эй Лаъзор, берун ой» аз қабр хонд. Дар соли 2023, Масеҳ устухонҳои хушки мурдаи ду шохидро даъват кард, ки «берун оянд».

Пас аз эҳёи Масеҳ, Ё нахуст ба назди Падари Худ сууд намуд, ва сипас нозил шуд, чунон ки 11 сентябри соли 2001 амал кард. Сипас Ё шогирдони Худро тадриҷан мунаввар ғардонид, чунон ки инро мулоқот бо Марям, бо шогирдоне, ки дар роҳ ба Имвоус бо онҳо вохӯрд ва онҳоро таълим дод, ва баъдтар зухур карданааш ба боқии шогирдон ифода мекунад. Дар давоми чихил рӯз Ё пеш аз сууди ниҳоии Худ шогирдонро таълим дод; сипас, баъд аз даҳ рӯзи дигар, ҳамаи онҳо бо якдилӣ ва дар як чо буданд, ва Рӯҳулқудс бар онҳо беандоза рехта шуд.

«Вақте ки Исо бо шогирдонаш мулоқот мекард, Ё суханонро, ки пеш аз марги Худ ба онҳо гуфта буд, ба хотирашон овард, ки ҳамаи он чи дар шарияти Мусо, ва дар навиштаҳои анбиё, ва дар Забур дар бораи Ё навишта шудааст, бояд ба амал ояд. “Он гоҳ ғаҳми онҳоро қушод, то Навиштаҳоро дарк намоянд, ва ба онҳо гуфт: Ҳамин тавр навишта шудааст, ва ҳамин тавр лозим буд, ки Масеҳ азоб кашад, ва дар рӯзи сеюм аз

миёни мурдагон эҳёе шавад; ва тавба ва омурзиши гуноҳҳо ба номи Ё дар миёни ҳамаи халқҳо, аз Ерусалим сар карда, мавъиза карда шавад. Ва шумо шоҳидони ин чизҳо хастед.»» Орзуи асрҳо, 804.

Моҳи июли соли 2023, овози Исо он ду шоҳиди мурдари бедор кард ва ба кушодани фаҳмиши шогирдони Худ дар бораи ҳамаи он чи дар шариати Мусо («ҳафт замон»), анбиё (сурати ҳайвоноти Наҳӯқаднасар) ва Забур (таҷрибаи Мусо ва Барра) навишта шудааст, оғоз намуд. Кори таълими Ё аз эҳёи Ё оғоз ёфт ва дар давоми чиҳил рӯзи баъдӣ шиддат гирифт. Он бо дархости Ё барои хӯрдан оғоз шуд.

Ва ҳанӯз аз шодӣ бовар намекарданду дар ҳайрат буданд, Ё ба онҳо гуфт: «Оё дар ин ҷо чизе барои хӯрдан доред?» Пас ба Ё поре аз моҳии бирён ва аз шонаи асал доданд. Ва Ё гирифт ва дар пеши онҳо хӯрд. Ва ба онҳо гуфт: «Инҳоянд суханоне ки ба шумо гуфта будам, вақте ки ҳанӯз бо шумо будам, ки бояд ҳама чизҳое ки дар бораи Ман дар шариати Мусо, ва дар анбиё, ва дар Забур навишта шудааст, ба амал ояд». Луқо 24:41–44.

Дуо як нишонаи асосӣ дар таърихи давомдор буд, ва таърих аз эҳёи Масеҳ то он даме ки Ё чил рӯз баъд сууд намуд, даҳ рӯзро (даҳ имтиҳон аст) то Пантикост боқӣ гузошт, вақте ки Рӯҳулқудс беандоза рехта мешуд. Эҳёи Ё, сууди Ё ва пас аз он боз нузули Ё, 11 сентябри соли 2001-ро намояндагӣ мекунад. Июли соли 2023 анҷоми он чил рӯзро намояндагӣ мекунад, ва даҳ рӯзе ки пас аз июли соли 2023 меоянд, ба қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда мебаранд. Дар он давраи ниҳони даҳрӯза, ягонагӣ ва дуо нишонаанд. Ягонагӣ дар нубуввати якуми Ҳизқиёл дар боби сию ҳафтум намояндагӣ шуда буд, ки устухонҳо, пайҳо ва ғӯштро ба ҳам овард. Нубуввати дуюми Ҳизқиёл нафаси чор бод буд, ва нафас рамзи дуо аст. Дар он даҳ рӯзи ниҳой, яксаду чилу чор ҳазор мӯҳр зада мешаванд, чунонки онҳо ба воситаи Лаъзор тимсол ёфтаанд.

«Ин сабаби таъхири Ё дар рафтан ба Байт-Ҳанё буд. Ин мӯъҷизаи оӣ, яъне зинда гардонидани Лаъзор, мебоист мӯҳри Худоро бар кори Ё ва бар даъвои Ё ба илоҳият гузорад». Орзуи асрҳо, 529.

На танҳо бокираҳои хирадманд дар қараёни ин мӯъҷизаи тоҷгузоранда мӯҳр карда мешаванд, балки бокираҳои ҷоҳил низ дар ҷониби нодурусти ин масъала мӯҳр карда мешаванд.

«Мӯъҷизаи авҷи Масеҳ — зинда гардонидани Лаъзор — азми қоҳинонро барои аз ҷаҳон дур сохтани Исо ва аъмоли шигифтангези Ё, ки босуръат нуфузи онҳоро бар мардум барҳам мебуданд, қатъӣ гардонда буд». Аъмоли Ҳаввориён, 67.

Овозҳои бисёр дар таърихи мӯҳргузории яксаду чилу ҷаҳор ҳазор то қонуни якшанбеи ба зудӣ омадан «сатр бар сатр» мебошанд, овозҳои Қаломии нубуввати Худо, ва он овозҳо дар он давра садо медиҳанд, ки дар он «таъсири ҳар рӯё» ба анҷом мерасад. Онҳо ҳангоми кушода шудани мӯҳри ҳафтум садо медиҳанд.

Ва Ҳангоме ки Ў мӯҳри ҳафтумро кушод, дар осмон тақрибан ба муддати ним соат хомӯшӣ ҳукмфармо шуд. Ва ҳафт фариштаеро дидам, ки дар ҳузури Худо меистоданд; ва ба онҳо ҳафт карнай дода шуд. Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳоле ки мачмари тиллоӣ дошт; ва ба ӯ бухури бисёре дода шуд, то онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоие ки пеши тахт буд, тақдим намояд. Ва дуди бухур, ки бо дуоҳои муқаддасон буд, аз дасти фаришта ба ҳузури Худо боло баромад. Ва фаришта мачмарро гирифта, онро аз оташи қурбонгоҳ пур кард ва ба замин андохт; ва овозҳо, раъдҳо, барқҳо ва заминларзае ба амал омад. Ваҳй 8:1–5.

Кушода шудани мӯҳри ҳафтум хомӯширо ба вучуд овард, зеро ин давра ифодагари тағйири тадбир аст; ва дар тағйирёбии як тадбири муқаддас ҳамеша дар осмон хомӯшӣ вучуд дорад, чунон ки инро салиб шаҳодат медиҳад, вақте ки фариштагон суруд ва ситоиши худро қатъ карданд. Хомӯшӣ дар осмон ҳамчунин бо талаботи рӯзи қафорат тасдиқ мешавад, ва дар 22 октябри соли 1844, Ҳабаққуқ ДУ, ояти БИСТ амр кард, ки тамоми замин хомӯш бошад.

«Ба ман муҳаббати азим ва фурӯтании Худо дар он нишон дода шуд, ки Ў Писари Худо дод, то бимирад, то инсон бахшиш ёбад ва зинда монад. Ба ман Одам ва Ҳавво нишон дода шуданд, ки имтиёз доштанд зебӣ ва дилрабоии Боғи Адавро бубинанд ва ба онҳо иҷозат дода шуда буд, ки аз ҳамаи дарахтони боғ бихӯранд, ҷуз аз яке. Аммо мор Ҳавворо васваса кард, ва ӯ шавҳари худро васваса намуд, ва ҳар ду аз дарахти мамнӯъ хӯрданд. Онҳо амри Худоро шикастанд ва гунаҳкор шуданд. Ин хабар дар тамоми осмон паҳн шуд, ва ҳар як арфа хомӯш гашт. Фариштагон ғамгин шуданд ва тарсиданд, мабодо Одам ва Ҳавво боз дасти худро дароз карда, аз дарахти ҳаёт бихӯранд ва гунаҳкорони ҷовидона гарданд. Аммо Худо гуфт, ки Ў таҷовузкоронро аз боғ ҳоҳад ронд, ва ба воситаи каррубиён ва шамшерӣ оташин роҳи дарахти ҳаётро посбонӣ ҳоҳад кард, то инсон натавонад ба он наздик шавад ва аз меваи он бихӯрад, ки ҷовидонагиро пойдор месозад». Early Writings, 125.

Осмон хомӯш шуд, вақте ки одамон гунаҳкор гаштанд; ва осмон хомӯш шуд, вақте ки хуни Масеҳ барои фидияи гунаҳкорон рехта шуд; ва осмон хомӯш шуд, вақте ки кори довариӣ Масеҳ дар бартараф сохтани гуноҳ аз қавми Худ оғоз ёфт.

«Шафоати Масеҳ ба нафъи инсон дар қудсгоҳи осмонӣ ҳамон қадар барои нақшаи наҷот муҳим аст, ки марги Ў бар салиб муҳим буд. Бо марги Худ Ў ҳамон қореро оғоз намуд, ки пас аз эҳёи Худ ба осмон сууд карда, онро ба анҷом расонад». The Great Controversy, 489.

Кори доварӣ Ҳангоми омадани фариштаи сеюм дар соли 1844 оғоз ёфт, вале қавми Худо интиҳоб карданд, ки дар биёбон бимиранд, ба ҷойи он ки абадан бо илоҳият як гарданд. Фариштаи сеюм боз 11 сентябри соли 2001 омад, ва бори дигар дар осмон хомӯшӣ ҳукмфармо шуд. Сипас Шери қабилаи Яхудо ба бардоштани мӯҳри ҳафтум оғоз намуд, дар ҳоле ки фариштагон омадани фариштаи сеюмро ба таърихи насли охири нозрат мекарданд.

Ҳафт фариштаи доварӣ дар он ҷо ҳозир буданд, то кори вайронгарикунандаи худро оғоз намојанд, аммо он гоҳ ба онҳо гуфта шуд: «Нигоҳ доред, нигоҳ доред, нигоҳ доред, нигоҳ

доред», дар ҳоле ки яксаду чихилу чаҳор ҳазор муҳр карда мешуданд. Дугона-дуои содиқон ба осмон фиристода шуд, ки намунаи он он даҳ рӯзест, ки пеш аз Панतिकост буданд ва пас аз чил рӯз (рамзи биёбон) оғоз ёфтанд, ва сеюним рӯзро (рамзи биёбон), ки дар боби ёздаҳуми Ваҳй омадааст, ифода менамоянд. Он гоҳ ба ду шоҳид аз ҷониби овозе аз биёбон дастур дода шуд, ки онҳо бояд ду дуои Дониёлро ба анҷом расонанд. Дуои Дониёл дар боби ду, ки дар он Дониёл ва он се марди шоиста барои нур дуо карданд, то ҳоби пинҳонии Набукаднесарро дар бораи ҳайкали ҳайвонот фаҳманд, ва дуои Дониёл дар боби нӯҳ, ки дар он Дониёл танҳо дуо кард ва талаботи дуои Ибодот 26-ро иҷро намуд.

Дуои ҷамъиятии Дониёл ду барои нур буд дар бораи сирри пинҳоне, ки дар дохили хати зоҳирии таърихи нубувватӣ пинҳон шуда буд. Дуои шахсӣ ва хусусии Дониёл нӯҳ барои раҳмат буд нисбат ба як эҳтиёҷи ботинӣ. Вақте ки оташи борони охирин дар соли 2001 ба фуру рехтан оғоз кард, овозҳои бисёре буданд, ки онҳое, ки усули «хат бар хат»-ро мефаҳмиданд, метавонистанд онҳоро бишнаванд. Оташе, ки аз қурбонгоҳ ба замин андохта мешуд, ҳамон паём буд, ки ҷудоии ниҳонии хирадмандон ва аблаҳонро ба вучуд овард; ва ҳангоме ки он паём дар давоми он даҳ рӯзи рамзӣ рушд мекард, паём равшантар ва равшантар мегашт.

Паём ҳамон бухрони шиддатёбандаи воӣ сеюм буд, ки дар боби сию ҳафтуми Ҳизкиёл, ду нубуввате буд, ки аввал ду шоҳидро водор сохт, то ба ҳам оянд, ва сипас боис гардид, ки онҳо ҳамчун лашкари азим бар по хезанд. Баъд аз он, дар боби сию ҳафтум, онҳо ба як ҷӯб пайваста мешаванд, ва иттиҳоде, ки бо ин ба ҳам пайвастан ҳамчун як ҷӯб ифода шудааст, омезиши илоҳият бо инсониятро ифода мекунад, ки дар ҳаракатҳои охири муҳригузории яксаду чилу чаҳор ҳазор ба анҷом мерасад.

Дар моҳи июли соли 2023 дуоҳо ба боло баромадан оғоз карданд, ва онҳо дуоҳои боби нӯҳуми китоби Дониёл ва боби дуюм буданд. Сипас овозҳо шунида шуданд, ҳамчунин раъдҳо, ва баъд барқҳо дида шуданд. Барқ ва раъд ҳам дар ҷаҳони табиӣ ва ҳам дар нубувват боронро ҳамроҳӣ мекунанд. Борон 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Аввалин ишора ба барқ ва раъд онро ҳамчун паёме муаррифӣ мекунад, ки барои ба вучуд овардани тарси илоҳӣ таъйин шудааст.

Ва дар рӯзи сеюм, саҳаргоҳон, чунин воқеъ шуд, ки барқу раъдҳо падид омаданд, ва абри ғафсе бар кӯҳ буд, ва овози карнай бағоят баланд садо медод; ба тавре ки тамоми қавме ки дар урдугоҳ буданд, ба ларза афтоданд. Ҳуруҷ 19:16.

Барқҳо ва раъдҳо бо «овози» карнай ҳамроҳ буданд. Онҳо бо борон ҳамроҳӣ мекунанд ва қадамҳои нубувватиро таҷассум менамоянд, то ки қавми Худоро ҳидоят кунанд.

Абрҳо обро фуру рехтанд; осмонҳо садо бароварданд; тирҳои Ту низ ба ҳар сӯ рафтанд. Овози раъди Ту дар осмон буд; барқҳо ҷаҳонро мунаввар сохтанд; замин ба ларза омад ва тақон хӯрд. Роҳи Ту дар баҳр аст, ва тариқи Ту дар обҳои азим; ва асарҳои қадамҳои Ту маълум нестанд. Қавми Худро мисли рамае ба дасти Мусо ва Ҳорун раҳбарӣ намудӣ. Забур 77:17–20.

Барқҳо ва раъдҳо овози Худо мебошанд, ки дар вақти борон садо медиҳад; ва дар он айёми замон Ё бодҳои Худро (Ислом боди шарқист) аз ганчинаи Худ берун меоварад.

Ҳангоме ки Ё овози Худро баён мекунад, дар осмонҳо анбӯҳи обҳо падида меояд, ва Ё буғҳоро аз ақсои замин боло мебарорад; барқҳоро бо борон падида меоварад, ва бодро аз хазинаҳои Худ берун меоварад. Ирмийё 10:13.

Худо овози Худро баён намуд, вақте ки мисли шер нидо кард; ва дар ҷавоб ҳафт раъд овозҳои худро баён намуданд, ва он ҳафт раъд қадамҳои Худро дар ҷараёни таърихи ҳаракати Миллерӣ, ҳамчунин дар ҳаракати фариштаи сеюм, ки бори дигар 11 сентябри соли 2001 фаро расид, ифода менамоянд, вақте ки Ё боди шарқиро аз хазинаҳои Худ берун овард.

Ё буғҳоро аз канорҳои замин боло мебарорад; барои борон барқҳоро ба вучуд меоварад; бодро аз хазинаҳои Худ берун меорад. Ё нахустзодагони Мисро, ҳам одам ва ҳам чорворо, зарба зад. Забур 135:7, 8.

Ё бодро аз хазинаҳои Худ баровард, ҳангоме ки нахустзодагони Миср зарба хӯрданд, ва Фисх рамзи салиб буд, ки он, дар навбати худ, омадани фариштаи сеюмро дар соли 1844 рамзӣ менамуд, ва он низ, дар навбати худ, бозгашти фариштаи сеюмро дар рӯзи боди шарқӣ, дар 11 сентябри соли 2001, рамзӣ менамуд.

Вақте ки мӯҳрҳо аз он китобе, ки бо ҳафт мӯҳр муҳр зада шудааст, бардошта мешаванд, ин рушди тадриҷии ҳақиқатро ифода мекунад. Бардошта шудани мӯҳри ҳафтум замони муҳригузори сада чилу чор ҳазорро ифода мекунад. Вақте ки бори аввал аз он китобе, ки бо ҳафт мӯҳр муҳр зада шуда буд, ёд мешавад, он ҷо барқҳо, раъдҳо ва овозҳо ҳастанд, аммо заминларза нест.

Ва аз тахт барқҳо ва раъдҳо ва овозҳо содир мешуданд; ва пеши тахт ҳафт ҷароғи оташ месӯхтанд, ки онҳо ҳафт Рӯҳҳои Худо мебошанд. Ваҳй 4:5.

Дар нахустин зикри овозҳо, барқҳо ва раъдҳо, борон ҳамчун Рӯҳулқудс, ки ҳамон ҳафт ҷароғи оташ аст, тасвир мешавад, аммо зилзилае нест. Маҳз ҳангоми бардоштани Мӯҳри Ҳафтум аст, ки зилзилаи қонуни якшанбеи наздикшаванда муайян карда мешавад. Боби чоруми Ваҳй оғози кушода шудани ҳақиқатро, ки аз ҷониби Шери қабилai Яҳудо ба анҷом расидааст, муайян мекунад; ва ҳангоме ки вақти мӯҳригузорӣ муайян карда мешавад, он оғози ва анҷоми ин давраи муайян месозад.

Оғози давраи ҳозира замоне буд, ки фаришта 11 сентябри соли 2001 фуруд омад, то заминро бо ҷалоли Худ равшан созад; пас, дар Ишаё боби шашум, ба мо маълум карда мешавад, ки паёме, ки бо «овозҳо, барқҳо, раъдҳо, бод ва борон» ифода ёфтааст ва дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, бояд ба қавме мавъиза карда шавад, ки мебинанд, аммо наметавонанд маънои барқҳоро дарк намоянд; ва гарчанде мешунаванд, наметавонанд овозҳо ва раъдҳоро бифаҳманд, то он даме ки зилзилаи бузург онҳоро фаро гирад. Давраи муҳр задани сада чилу чор ҳазор ҳамон давраест, ки дар он таъсири ҳар рӯё ба иҷро мерасад.

Он таърих ду синфи ибодаткунандагонро ба вучуд меоварад ва ошкор месозад. Як синф боронро мешиносад ва бинобар ин онро қабул мекунад, зеро онҳо метавонанд барқро бубинанд ва овозҳо, раъд ва бодро бишнаванд. Дар анҷоми давраи муҳргузори, заминларзаи бузурги қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда, пас доварихои иҷроии Худоро ҷорӣ месозад.

Ва маъбади Худо дар осмон кушода шуд, ва дар маъбади Ё сандуки аҳди Ё дида шуд; ва барқҳо, ва овозҳо, ва раъдҳо, ва заминларза, ва жолаи бузург ба амал омаданд. Ваҳй 11:19.

Дар замони зилзилаи бузург «барқҳо, ва овозҳо, ва раъдҳо» ҳамчунин «жола»-ро дар бар мегиранд. «Жола» доварихоеро ифода мекунад, ки ҳафт фаришта, ки дар оғози вақти муҳргузори барои рехтани онҳо омода мешуданд, оғоз ба рехтан мекунанд, ҳангоме ки муҳри ҳафтум кушода мешуд; ҳамоно тавре ки онҳо мунтазир буданд, то фаришта аз миёни Ерусалим бигзарад ва бар онҳое ки аз сабаби абомияҳое, ки дар замин (берунӣ), ва дар калисо (дарунӣ) анҷом меёфтанд, оху нола мекарданд, аломате бигузорад.

«Жола», замони доварихои харобкунандаи Худоро нишон медиҳад, ки он замони марҳамат барои рамаи дигари Худост, ки дар он вақт аз Бобил даъват карда берун оварда мешаванд; ва ҳангоме ки охири аз анбӯҳи бузург ба рамаи Худо ҳамроҳ мешавад, муҳлати имтиҳони инсонӣ ба таври комил ба поён мерасад.

Ва фариштаи ҳафтум кӯзаи худро ба ҳаво рехт; ва аз маъбади осмон, аз назди тахт, овози бузурге баромада, гуфт: «Иҷро шуд». Ва овозҳо, ва раъду барқҳо, ва барқҳо падид омаданд; ва зилзилаи бузурге рух дод, ки аз замоне ки одамон бар рӯи замин буданд, монанди он ҳаргиз набуд,—чунон зилзилаи қавӣ ва чунон бузург. Ва шаҳри бузург ба се қисм чудо шуд, ва шаҳрҳои халқҳо фуру рехтанд; ва Бобили бузург дар пеши Худо ба ёд оварда шуд, то ки ба вай косаи майи шиддати ғазаби Худо бидиҳад. Ваҳй 16:17–19.

Хонандаи азиз: Оё ту овозҳо ва раъдҳоро мешунавӣ? Оё барқро мебинӣ? Оё шамолро эҳсос мекуни? Ба зудӣ ту овози бокираҳои нодонро хоҳӣ шунид, ки барои равшан илтиҷо мекунанд.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Мо сулҳро интизор будем, вале ҳеҷ хайре наомад; ва вақти шифоро, ва инак, изтироб! Хурӯши аспони ӯ аз Дон шунда шуд: тамоми замин аз садои шавҳиранги аспони зӯроваронаш ба ларза омад; зеро онҳо омадаанд, ва заминро ва ҳар он чиро, ки дар он аст, фуру бурдаанд; шаҳро низ, ва сокинони онро. Зеро, инак, Ман морон, аждаҳомонро дар миёни шумо мефиристам, ки онҳоро афсун натавон кард, ва онҳо шуморо хоҳанд гасид, мегӯяд Худованд. Вақте ки мехостам худро бар зидди ғам тасаллӣ диҳам, дилам дар даруни ман беҳол аст. Инак, садои ғиғони духтари қавми ман аз сабаби онҳое ки дар кишвари дур сокинанд: Оё Худованд дар Сион нест? оё Подшоҳи он дар он нест? Чаро Маро бо бутҳои тарошидаи худ ва бо беҳудагҳои бегона ба ҳашм овардаанд? Дарав гузашт, тобистон ба поён расид, ва мо наҷот наёфтем. Аз барои шикасти духтари қавми ман ман шикаста шудаам; ман сиёҳпӯшам; ҳайрат маро фаро гирифтааст. Оё дар Чилёд

марҳаме нест? оё он ҷо табибе нест? пас чаро сиҳатии духтари қавми ман барқарор
нашудааст? Ирмиё 8:15–22.